

Hotărârea Curții (Camera a opta) din 13 martie 2014 (cerere de decizie preliminară formulată de Juzgado de lo Social n° 3 de Barcelona – Spania) – Antonio Márquez Samohano/Universitat Pompeu Fabra

(Cauza C-190/13) ⁽¹⁾

(Politica socială — Directiva 1999/70/CE — Acordul cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP — Universități — Profesori asociați — Contracte de muncă pe durată determinată succesive — Clauza 5 punctul 1 — Măsuri de prevenire a recurgerii abuzive la contracte pe durată determinată — Noțiunea „motive obiective” care justifică astfel de contracte — Clauza 3 — Noțiunea „contract de muncă pe durată nedeterminată” — Sancțiuni — Dreptul la o indemnizație — Diferență de tratament între lucrători pe durată nedeterminată)

(2014/C 135/18)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Juzgado de lo Social n° 3 de Barcelona

Părțile din procedura principală

Reclamant: Antonio Márquez Samohano

Pârâtă: Universitat Pompeu Fabra

Obiectul

Cerere de decizie preliminară – Juzgado de lo Social de Barcelona – Interpretarea clauzelor 3 și 5 din anexa la Directiva 1999/70/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 privind acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP (JO L 175, p. 43, Ediție specială, 05/vol. 5, p. 129.) – Contracte de muncă încheiate cu administrația publică – Profesor universitar – Lipsa măsurilor de prevenire a utilizării abuzive a unor contracte pe durată determinată succesive

Dispozitivul

Clauza 5 din Acordul cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat la 18 martie 1999, care figurează în anexa la Directiva 1999/70/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 privind Acordul cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP, trebuie interpretată în sensul că nu se opune unei reglementări naționale, precum cea în discuție în litigiul principal, care permite universităților să efectueze prelungirea contractelor de muncă pe durată determinată succesive încheiate cu profesori asociați, fără nicio limitare în ceea ce privește durata maximă și numărul de prelungiri ale acestor contracte, din moment ce astfel de contracte sunt justificate de un motiv obiectiv, în sensul punctului 1 litera (a) din această clauză, ceea ce revine instanței de trimitere să verifice. Cu toate acestea, revine deopotrivă acestei instanțe sarcina de a verifica în concret că, în litigiul principal, prelungirea contractelor de muncă pe durată determinată succesive în cauză ar viza efectiv acoperirea unor nevoi provizorii și că o reglementare precum cea în discuție în litigiul principal nu a fost utilizată de fapt pentru a satisface nevoi permanente și durabile în materie de recrutare de personal didactic.

⁽¹⁾ JO C 189, 29.6.2013.